

SOC SORD O FAIG EL SORD?

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

El text d'Isaïes comença dient que el Senyor parla a cau d'orella. El salm 114 confirma que el Senyor ha escoltat la meua súplica i ho repeteix, com és habitual en el llenguatge semític: ha escoltat el meu clam així que l'invocava.

Hi ha moltes coses que ens agradaria que Jesús hagués fet diferent, segons el nostre pensament. També ens agradaria que hagués explicat per endavant el seu final d'una altra manera, que no ens expliqués el final de la pel·lícula. En el llenguatge modern en diem *spoiler*, del verb anglès *spoil* que vol dir espatllar.

A l'evangeli va passar talment així. Quan Jesús els explica clarament el final, Pere se sent decebut, perquè mai no hauria pogut imaginar un final tan tràgic i humiliant. Aquí només parla de Pere. I els altres què? Doncs, igualment s'haurien sentit decebuts. Jesús els acaba d'espatllar el final de la falsa pel·lícula que s'havien fet sobre ell.

En l'evangeli de Marc, Jesús tornarà a repetir dues vegades més el seu final, perquè els quedi clar als seus companys de camí, esperant encara la instauració del Regne de Déu i dels llocs que hi podrien ocupar. Encara veien un Regne terrenal. També ens passa a nosaltres. Com que veiem, amb la nostra vista limitada, que Déu no actua quan i com voldríem, prescindim de Déu i no veiem les seves petjades que sí que es manifesten en molts esdeveniments terrenals, però que necessiten una altra mirada.

El salmista, malgrat estar envoltat de llaços de la mort i sentir dins seu l'angoixa i el neguit, reconeix que Déu salva els senzills i que ell també s'ha sentit salvat des de la seva feblesa, no des de la seva fortalesa i seguretat.

La seva feblesa li permet tocar de peus a terra i contemplar, objectivament, que Déu ha alliberat de la mort la seva vida, els seus ulls, de negar-se en el plor i els seus peus, de donar un pas en fals. Des d'aquí pot continuar caminant entre els qui viuen i no quedar-se aturat com si fos mort, com si ja no valgués la pena viure. Isaïes ho dirà amb altres paraules: «El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut».

Continuar caminant entre els qui viuen vol dir viure amb la nostra balança de fe i obres. A vegades baixarà fins avall el platet de la fe o només el de les obres. Continua fent obres, encara que la fe sigui un núvol fosc. No deixis de fer el bé, ni que estiguis cansat de no veure res més. No vulguis collir de seguida allò que estàs sembrant. Ho fas per als altres, certament, però també per la teva dignitat, que de cap manera no vol dir per quedar bé ni davant els altres ni davant teu. No imaginis falses pel·lícules de la teva vida i, encara menys, falsos finals.